

ÅRSSKRIFT
for
RINGE-EFTERSKOLE
1941

Udgivet af Elevforeningen.

I Røgtæppets Tegn — og Tid.

Under et Billede, jeg har set nu fra Krigen, staar der: Krigsskibe dækker sig bag et Røgslør. — Man ser en kulsort, kvulmende Rør bræde sig foran Skibene og dække ganske for Udsigten til den Fjende, der antagelig ligger der foran, og nu ikke mere kan se at beskyde dem.

Krigsteknisk set er det nok en udmærket Opfindelse, som giver en underlegen Flaade Mulighed for at redde sig ud af en farlig Situation.

Men rent instinktivt er der noget i den Fremgangsmaade, som vækker Protest i ens Indre. Det er nemlig saa aldeles mod Aanden i det gamle: Jeg fægted med aaben Pande, for hvad jeg for Alvor tror.

Ved Røgtæppet mindes man uvilkaarlig Blækspruttens Fremgangsmaade: at forplumre Vandet, naar den er forfulgt.

Naar vi holder os fra det krigsmæssige Omraade i bogstavelig Forstand, saa vil vi næppe anbefale nogen den Fremgangsmaade.

Vi tror paa, at der endnu maa være saa megen Ridderlighed hos Menneskeheden, at vi hellere vil kæmpe med aaben Pande for, hvad vi for Alvor tror.

Og alligevel, gaar vi det efter i Sømmene, kan det vel tænkes, at Mandskabet fra disse Krigsskibe efter Krigen lige saa vel som andre, vil vælge vor Fremgangsmaade. Men i den givne Situation var de nødt til at dække sig bag Røgsløret, ellers vilde de være blevet Kanonføde, til Nytte for ingen.

Altsaa i det store Spil, hvor Enkeltmennesker ingen Rolle spiller, kan der opstaa Situationer, hvor man er nødt til at bruge Midler og Fremgangsmaader, man ikke til daglig synes om og vil anbefale.

Hvilken Far eller Mor — eller Lærer — vil sige til sine Børn: Naar I kommer i Nød og ikke kan klare jer, skal I blot indhulle jer i et Væv af Løgne, saa jer Modstander ikke kan opdage, hvor han har jer. Løgneren vil her virke som Røgtæppe. — Mange andre Ting kunde vel ogsaa bruges. —

Der er det farlige ved Dagen i Dag, at de store Forhold ude omkring os vil indvirke paa de smaa, vi som Enkeltmennesker lever i. — Brutalt er alt, hvad vi havde haabet i Retning af Ret og Retfærdighed mellem Folkene, af Fred og Forsoning mellem Nationerne, afløst af Krigens haarde Haand.

Denne Krig virker især ved sin Voldsomhed. Det er som en Lavine, der i sit Skred knuser alt det, den møder paa sin Vej.

Vi spørger med Ængstelse, om den nu ogsaa vil knuse alt. — At der vil gaa meget i Løbet, er vi klar over. Vil den mon tage saa meget, at vi mister ogsaa det af vort Væsen, at vi i Stedet for det gamle Motto: „Jeg kæmpede med aaben Pande“ skal benytte os af Røgsløret. Vi, der saa stolte sang: Vi bytter ej Banner, vi skifter ej Skjold.

Det farligste ved Krigen er ikke dette, om der falder nogle Millioner Mennesker, og der flyttes nogle Grænser. Langt forfærdeligere vil det være, om vore gamle Holdpunkter, vore Idealer, gaar i Skred. De er nu ude for en Prøve. Vil de holde?

I de sidste halvandet Aar er der i Danmark sket det, at vi mere end nogensinde før føler os som et enigt Folk. Fædrelandsfølelsen — lad os kalde det saadan — har været mere levende end før. Mange Mennesker, hos hvem man ikke tidligere sporede nogen bevidst Danskhed har været med at give til Kende, at Danmark ogsaa betød

noget for dem, — at de ogsaa følte sig som Børn af Mor Danmark.

Med nogen Undren har man i Bladene kunnet iagttagelse, at Indre Missions Formand giver denne Tilkendegivelse et Spark ved at sige omtrent saadan: Hvad hjælper det at vi flokkes om vor gamle Mor, naar hun er syg. Hvor meget vi saa forsikrer hende om, at vi holder af hende, saa hjælper det dog ikke paa Sygdommen.

Om det skal være ment som en Spøg, maa vi sige, at den er ilde anbragt. —

I hvilket Hjem, hvor Moderen eller Faderen er syg, vil ikke Børnene samle sig om den syge, i Bekymring og med den Trøst, der kan bringes. Ganske vist kan den syge ikke helbredes af det. Men det vilde være unaturlige Børn, der ikke gjorde saadan.

Saadan slutter vi Kreds om vort gamle Land nu, og det gør os ondt, naar vi hører om nogen, som bryder Ringen og skejer ud.

Fra andre Sider, hvor man ventede Styrke, hører man mørk Tale fra Mennesker, der siger, at hvad der kommer efter dette her bliver noget ganske andet, end hvad vi før har kendt. Mens man før troede paa Fremskridt for Menneskeheden, saa er det nu forbi. For naar Fremskridtene, som skete helt op til vor Tid, kunde føre til dette store Sammenbrud, hvor kan vi saa tro, at der atter vil komme Tider, hvor det gaar fremad igen.

Hvis vi alle slipper Troen paa, at der vil oprinde gode Tider igen, saa kommer der vel heller næppe Fremskridt. Men vi, der har Livet liggende foran os, vi vil ogsaa for vor egen Skyld tro, at Livet har noget godt at bringe os.

At den tekniske Udvikling, som har fundet Sted op til vor Tid, skulde holde op nu, er lidet sandsynlig.

Hvor meget Menneskene vil gaa frem i Visdom og Godhed, er det vanskeligt at spaa om. Men hvis Krigens Ragnarok er det Resultat, som er naaet af Fremskridtene hid-

til, saa er der vel Muligheder for, at vi kunde naa læn-
gere frem endnu.

Der er dog det Lyspunkt, at den største Part af Men-
neskeheden er grebet af Gru og Rædsel over Krigen, og
at de fleste ikke forstaaer, hvorfor slig en endeløs Elen-
dighed, som Krigslavinen er, skal slippes løs 20 Aar efter
Verdenskrigen. En Lavine, som vil efterlade sig Millio-
ner af Hjem i Ruiner og Millioner af brudte Menneske-
skæbner.

Jeg siger, det er et Lyspunkt, at Mennesker føler Gru
over sligt. Det kan dog være Tegn paa, at de er bange
for det onde og det ondes Magt.

Værre havde det set ud, om alle havde været begejstret
for Krigen.

For at vende tilbage til Udgangspunktet: Naar et
Barn møder Modgang, tyr det altid til sin Mor eller Far
om Hjælp.

Vi møder Modgang som Folk nu. Derfor søger vi til
de gamle Kilder, som vor Historie har eller er. Vi ser til-
bage paa det forgangne.

Men en af vore Digtere har engang sagt:

„Jeg saa kun tilbage mig Livets Lyst bortklang,

da toned mig i Sjælen saa lystelig en Sang:

Se frem, men ej tilbage, hvad Hjertet attraar,

maatte dog engang under Solen du naa.“

Vi er ganske afskaaret fra i Dag at kunne se frem.
Vi sætter som Folk og Nation alt ind paa at klare Dagen
i Dag og henter maaske Styrke i Minderne.

Den Dag Røgsløret letter for Fremtiden, og Krigen er
endte, hvordan den end ender, da vil vi vende os mod de
Opgaver, der ligger foran, og da skal det vise sig, om der
har været noget Hold i al vor Tale om at styrke os ved
Fortidens Historic, om det var andet end Snak. Om vi
formaar at bære det af vor Fortid, der er værd at bære
med, over i den ny Tid, hvor der sikkert vil være Brug
for og Mulighed for Fremskridt som før i Tiden.

Naar nogen hævder, at alt vil blive ganske anderledes,
da tvivler jeg; thi det er nu engang ikke nemt at løbe fra
sin egen Fortid — hverken som Menneske eller som Folk
— paa godt og ondt.

Dette gælder dog kun, hvis vi som Folk faar Lov at
bestemme over vor egen Fremtid.

Naar Ingemann sang: „Jeg saa kun tilbage mig Li-
vets Lyst bortklang,“ maa det vel betragtes som et Hjer-
tesuk, efter at han i tolv Aar havde beskæftiget sig med
Danmarks Fortid — da han skrev sine historiske Roma-
ner. Han har følt, at nu maa han ryste alt det gamle Støv
af sig og vende sig mod Fremtiden. — Intet Menneske
kan holde ud altid at leve i Fortiden.

Johs. V. Jensen siger: Kun den, der har Fortiden stu-
vet op som Last i sig, har Fart ind i Fremtiden.

Ingemann havde altsaa stuvet op i Lasten i samfulde
tolv Aar.

Hvad kom der ud af denne hans Seen tilbage? For an-
dre. — Vi ved, at Kr. Kold b r u g t e Ingemanns Romaner
til at oplive de unge med. Og det Værk, som Kold var Be-
gynderen af: De frie danske Børneskoler samt Højskolen,
som nu af alle anerkendes som et meget væsentligt Led i
vort Folkeliv, det skulde altsaa have en af sine Grund-
piller i Ingemanns Romaner.

Indledningsordene, som var saa direkte manende den
Gang, har atter oplevet at være blevet Ord med fuld Gyl-
dighed:

Stig op af Graven, du Slægt som døde,

forkynd os dit Fald, afmal din Brøde,

advar os fra Udslettelsens Dom

og vis os, hvorfra din Frelse kom!

Kunde han, denne blide Digter virkelig faa saa meget
ud af Studierne og sin Samleven med Fortiden, at han
kunde skabe saadanne Ord, saa maa det kunne være os
et Bevis paa, at der kan komme noget godt og værdi-
fuldt ud af Menneskers Samleven med Fortiden.

Mens Ordene „Udslettelsens Dom“, før 1914 ialt Fald, kunde synes os noget overspændte og gammeldags, saa har vi i 1941 det Begreb saa nær inde paa Livet, at vi ikke tør benægte, at noget saadant kunde ske.

Naar vi anbefales og anbefaler Folk at fordybe sig i Fortiden — netop nu, da er Meningen vel den, at vi gerne vil have Svar paa: Hvorfor kom Frelsen den Gang? Dengang Danmark af uduelige Konger var pantsat til holstenske Grever og Landet besat af fremmede Tropper. Da var Faren for Udslettelsens Dom over Danmark som aldrig før og kun een Gang senere.

Men Folket var der, Folket samlede sig, trods mange Brøst, trods det, at mange blot søgte at mele deres egen Kage og fiske bravt i rørte Vande. Landet blev samlet, Landet blev frit, Danmark rejste sig atter.

Ingemann havde gaaet i Skole hos Folkeanden. — Det var den danske Folkeaands Tale, der greb Kr. Kold og satte ham i Gang.

Dersom vi kan nemme Folkeandens Tale til os, kan det blive af Værdi at se tilbage. Men kun for at faa Fortiden stuvet op som Last til Farten ind i Fremtiden. — Vi kan nemlig ikke nøjes med at tralle de gamle Viser efter. De gamle, der betød noget for deres Tid, gav sig netop i Kast med Opgaverne, der laa lige for deres Fod.

Vi maa tage de Opgaver op, som ligger for os.

Der vil komme til at ligge mange for os. Vi mindes samtidig, at „gaar Tiden fra dig, kan den ej bruge dig“.

De første Opgaver vil nok blive at slutte sammen som Folk og hjælpe hinanden at lindre den Nød, der maaske endnu ligger uden for vor Dør, men som en Dag vil banke paa og træde indenfor.

I Historien fortælles der, at da Jerusalem gik under i Kampen mod Romerne, kæmpede Jøderne indbyrdes mod hinanden. De kunde altsaa ikke lægge de indre Stridigheder til Side. Og et lille, splittet Folk, der trues af Undergang udefra, er viet til Døden.

Det er dog et Lyspunkt i vor Tid, at vi har lagt vore Stridsspørgsmaal paa Hylden og staar enige mod Faren ude fra. — Det var nemlig ogsaa det, der skete under Valdemar Atterdag, at til sidst sluttede Folket op om Kongen, trods Fattigdom og Nød, trods det, at Kongen var haard, saa var det dog i Erkendelsen af, at uden Enighed vilde det ikke lykkes.

Dengang som nu var der Elementer, der skejede ud og gjorde, at for Samtiden var der Svagheder nok at se i den lovpriste Enighed.

Men vi, der er unge nu, vil paa Trods af alle mørke Udsigter fastholde Troen paa, at efter Uvejret vil vi naa, i den Genopbygning, der skal finde Sted, atter at arbejde paa Fremskridt for Menneskeheden.

Vi gentager de gamle Ord i den gamle Form:

Lys atter for os i natlig Tid

I Aandekæmper i Herrens Strid!

Og indtil Røgtæppet, der skjuler Fremtiden for os, letter og spredes, da nøjes vi ikke blot med at synge det, men vi tror urokkeligt, at:

end er der en Gud foroven,

som raader for Danmarks Sag.

K a r l H e d e m a n n.

Efterskrift.

Trods det, at Tiderne i Stedet for at lindres tværtimod strenges, er der det glædelige Lyspunkt, at dansk Ungdom i stigende Tal søger paa Skoler, saa hvis vi maa have Lov at tolke vore Tanker, som vi helst vil, saa tager vi det som Tegn paa, at i en ydre lukket Tid søger Menneskene indad for at faa Hjælp og Lys over Vejen fremad. Fremad i Livet og fremad i Tiden.

Ogsaa her kunde vi 3. November byde velkommen til 60 Elever. Desuden maatte vi sige nej til nogen. — Vi er nu i god Gang med Arbejdet. For at kunne klare det

var vi nødt til at antage to unge Lærere i Stedet for een. Der bor 20 paa Skolen, saa alle Rum i hele Bygningen er i Brug, og ved det lange Bord i Spisestuen er der fuldt ved Maaltiderne.

K. H.

Daglig Tale.

Svenskerne mener, at vort Sprog er kælent. Vor egen Mening om Modersmaalet bliver tolket af Edv. Lembecke, naar han siger: „Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang!“

Ja, vort Sprog er i Sandhed dejligt; men det taaler ikke at blive mishandlet. Og dog bliver det i den daglige Tale mishandlet af alt for mange Mænd og Kvinder, flest Mænd. Men derfor skal Kvinderne ikke føle sig bedre. Vittige Hoveder paastaar, at det hedder Modersmaalet, fordi Fader ikke har noget at skulle have sagt. Men „Fader“ behøver da ikke at „pynte“ det op med alle Slags „Rendestensblomster“ af den Grund. Det er nemlig baade Synd og Skam. Der findes Mennesker, som det ene Øjeblik kan sidde og synge „Vort Modersmaal ...“ af karsken Bælg og med ærligt Hjerte. Kommer de saa til at støde deres Storetaa et Kvarter senere, glemmer de alle gode Meninger og lægger tykt paa. Hvorfor skal baade det andet Bud og Modersmaalet lide under deres Klodsethed.

Her i Danmark har som bekendt levet en Satiriker

ved Navn Holberg. Saadan en Mand har Sverige ogsaa fostret. Han hed Oluf Dalin og levede ligesom Holberg i første Halvdel af det attende Aarhundrede.

Dalin indledte i sit underholdende og vittige Tidsskrift „Den svenske Argus“ en Undersøgelse over det Sprog, som taltes i Paradiset.

I denne morsomme Parodi paa Tidens specielle Form for Lærdom skriver han bl. a.: „Dansk kan det afgjort ikke have været. Saa mange Eder og platte Udtryk, hvordan skulde de kunne forenes med Uskyldstilstanden? Et eneste s'gu, et eneste bittert Pinedød vilde have lokket Lucifer inden for Stakittet.“

Vi kan ikke sige andet, end at Svenskeren har Ret. Men, ikke sandt, er det ikke trist, at det er saadan?

Kan vi da ikke staa sammen og tie „Rendestensblomsterne“ ud af vort Sprog? Det sker vist desværre aldrig!

Men du, kære Læser, kunde dog gøre dit, saa dine Efterkommere kan sige: „Han bærer ingen Skyld i den stadig Tilstedeværelse af de platte Udtryk!“

Et Menneske, der bruger saftige Udtryk, er ikke „gentlemanlike“!

Carl Herluf Hansen, Ørbæk.

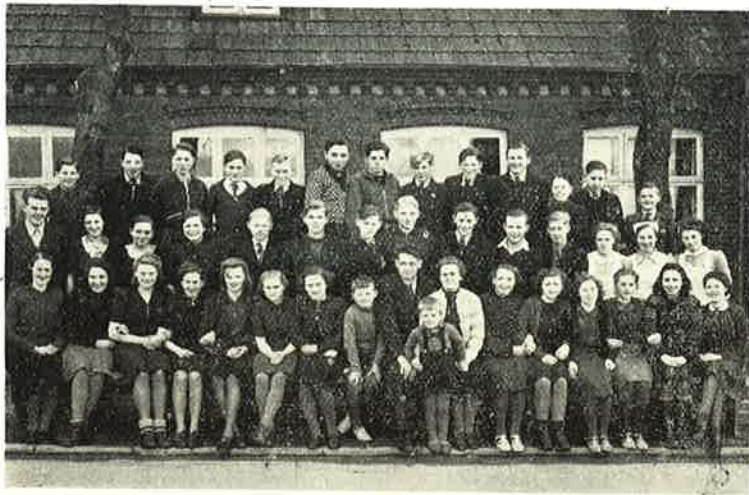

Aaret, der svandt.

Den 3. November 1941 begyndte vi vor første Vinter paa Ringe Efterskole med 34 Elever. Der var Spænding over hele Linien. Alt var nyt, saavel for os som for vore

Medhjælpere. Lærer Svend Gaardmann og Lærerinde Esther Nielsen; — vilde alt klappe som det skulde, eller vilde der vise sig Huller og Mangler, naar vi kom i Gang? Der maatte byttes Timer her, rettes paa Planen der, og anskaffes saa eet, saa et andet Stykke Materiale, men — saa gik man i Gang med Arbejdet og der blev arbejdet baade af Lærere og Elever. En Festdag var

Vinterholdet 1940—41.

det, da den nye Buk og Rullemadras holdt Indtog i Gymnastiksalen; de blev straks prøvet af Eleverne. Det blev Vinter, saa det forslog, med Sne og Storm og 33° Kulde, men trods alt mødte Eleverne trofast Dag efter Dag.

Midt i November havde vi Besøg af Hr. Tryllekunstner Sperling, som fornøjede Børn og Elever med sine mange fikse og forbløffende Tricks. Den 4. December havde Efterskolen Besøg af Statskonsulent F. C. Kaalund Jørgensen — ogsaa en spændende Dag for os Nybegyndere; men tilsyneladende vandt Elevernes Arbejde og Præstationer Konsulentens Bifald og efter nogle Timers

Forløb tog Konsulenten Afsked med gode Ønsker for vor og Skolens Fremtid. Den 20. December holdt vi et lille Aftengilde for alle Elever, i det daglige havde vi jo kun Fornøjelse af de 9 boende om Aftenen; men ogsaa med dem havde vi mange muntre Aftener, f. Eks. da Sivertsen skulde paa „Bryllupsrejse“, eller da Ejvind og Husmand agerede „Ammer i Kaner“ i Ordsprogslegen. Men denne

Folkedansere

Aften var alle 34 med, vi legede forskellige Stuelege, derefter var vi i Salen til Folkedanse, hvor Frk. Nielsen kommanderede og Gaardmann spillede — i al Gemytlighed. Efter gennem en Sangstrofe at have fundet hver sin Dame, vandrede man til de festlige Kaffeborde, hvor Duften af Gran og Lys gav os Julefornemmelser. Her blev Skolens Avis m. m. læst op under Jubel fra de „ikke ramte“. Aftenen sluttede med „Julebudet“. Den 29. December mødtes vi til Elevforeningens Julefest, men en Del af Vintrens Elever savnedes.

Efter Juleferien samledes alle igen og tog Arbejdet op med fornyet Kraft, for nu øjnede man jo allerede Slut-

ningen langt forude, og meget skulde naaes før den. — Det var straalende Skøjteføre, Svømmebassinet og Asfaltvejen blev taget i Brug; men en Eftermiddag startede hele Flokken paa Cykle med Gaardmann i Spidsen og Frk. Nielsen i Bagtroppen i bidende Modvind til en bedre Skøjtebane i Vantinge. Det kneb nok for de mindre øvede Skøjteløbere at holde Varmen, i hvert Fald foregik Hjemturen i flere Afdelinger.

Den 21. Februar holdt vi, som en Optakt til Hede-

Hedemann og Gaardmand drøfter
„et eller andet“!

manns fyrretyveaarige Fødselsdag, en lille Fest for Eleverne. Lærer Gaardmann og de boende Elever opførte „Barberstuen“, derefter var der Leg og Folkedanse. Da man skulde til Kaffebordene, fik hver Herre udleveret et Kort, hvor Frk. Nielsen med sine glimrende smaa Tegninger havde illustreret Linier af Sange og Viser, og han maatte saa finde et tilsvarende Kort hos Damerne. Ogsaa denne Gang blev der oplæst en Avis ved Kaffebordet og sunget en Sang, som var digtet af en af de kvindelige Elever. Hedemann takkede Elever og Medarbejdere for den Tid af Vinteren, der var gaaet, og opfordrede til endnu

at tage et Tag og faa det mest mulige ud af den sidste Maaned.

Sidst i Februar var Eleverne indbudt til Gymnastikforeningens Dilettantforestilling, hvor baade Lærer Gaardmann og Skolens Kokkepige, Nelly, spillede med. I Marts var Efterskolen med Lærere paa Teatertur til Odense. Skuespillet hed: „Tre Mænd i Sneen“. Først besaa man H. C. Andersens Hus, derefter samledes man til Kaffe, og siden gik Turen til Teatret. Skuespillet var meget muntert, og Eleverne vendte hjem i bedste Humør — et Minde rigere. Den 29. Marts sluttede Efterskolen med en Fest for Forældre og Elever, Udstilling af Elevernes Arbejder fra Vinteren, Gymnastikopvisning og Folkedans.

Vi har ikke staaet os godt med Vejrguderne, Begyndelsen d. 3. November var ikke god, Afslutningen var dog værre; en forrygende Snestorm Natten forud havde standset Trafikken mange Steder, saa flere af Forældrene blev forhindret i at komme. Kaffebordene blev dog næsten fyldte og der skiftede med Taler og Sange, indtil Elevernes vemodige Afsked med Kammerater og Lærere. Det havde været en god Vinter med et fornøjeligt Hold Elever, der var fri og aabne og virkelig opsat paa at faa noget godt ud af Vinteren. Vi var glade for vor første Vinter paa Ringe Efterskole, og vi kunde daarligt tænke os, at Skolen ikke skulde fortsættes gennem Sommermaanederne. Vi havde faaet Skolekredsens og Bestyrelsens Tilladelse til at prøve Sommerskole for Piger, og Indmeldelserne indgik under stor Spænding — vilde der komme saa mange, at der kunde blive et Hold. Tallet blev 19! Vi havde antaget Frk. Anna Sloth som Husholdningslærerinde og faaet Tilladelse til at bruge Kommunens Skolekøkken. Lærer Gaardmann kunde vi ikke skaffe Arbejde til, men Frk. Nielsen fortsatte med Gymnastik og Haandarbejde som Hovedfag, denne Gang ogsaa Vævning.

Vi aabnede Sommerskolen d. 4. Maj. De fleste Foræl-

dre var mødt med Eleverne; denne Gang var Vejret fint. Amtsskolekonsulent Jepsen talte ved Aabningsmødet. Det Hold, vi nu skulde i Gang med, var paa mange Maader forskelligt fra Vinterholdet. Maaske var Begyndelsen præget af, at en Del af Eleverne ventede sig nogle dejlige Feriemaaneder med lidt Arbejde og megen Tid til at bese Ringe Bys „Seværdigheder“. Men da den første Maaned var gaaet, begyndte Lysten til Arbejdet at vaag-

Sommerholdet 1941

ne, og Kammeratskabet indbyrdes erstattede det, de fleste til at begynde med søgte udadtil. Sommerens dejlige Solskinsdage giver jo knap den Ro og Energi til Arbejdet, som de mørke Vinterdage, men til Gengæld blev der Lejlighed til Friluftsliv ved Svømmebassinet og til mange dejlige Cykleture.

Foruden nogle mindre Ture i Ringes Omegn, havde vi Grundlovsdagen en dejlig Tur til Nørre Sø. I straalende Solskin spiste vi Frokost paa en Skrænt ved Søen med

den herligste Udsigt over det stille, blaa Vand omkranset af lyse Bøgeskove. Sjældent er vist: „Jeg ser de bøgelyse Øer“ og „Der er et yndigt Land“ bleven sunget med mere Hjertervarme ved nogen Grundlovsfest end de blev det her ved den stille Skovsø — sunget af unge, klare Pigestemmer. Vi kørte saa til Brahe Trolleborg, hvor vi nød det smukke Vejr i Parken et Par Timer og efter en kølende Is startede vi igen — vel at mærke efter et lille pudsigt

„Skuespillerne“, der opførte „Valbygaasen“ ved Elevmødet 1941.

Uheld, som vor raske Tove klarede for os i en Haandevending. Hjemvejen blev lagt forbi Arreskov Slot og Sø. Det var imens blæst op til en nederdrægtig Modvind, saa det kneb for mig og et Par andre svagelige Sjæle at klare Turen hjem — i hvert Fald gav det en glubende Appetit til den forsinkede Middag.

Den 8. Juni havde vi jo Elevmøde; da skulde vore Sommerpiger opføre „Valbygaasen“. Trods mange forudgaaende Bekymringer gik det rigtig godt for de unge

„Skuespillere“, og der blev taget et meget morsomt Billede af dem i al deres „Pragt“. Den 6. Juli var de fleste af vore Sommerpiger og en Del af vort Vinterhold med paa Elevforeningens Cykletur til Svendborg, ogsaa en dejlig Tur, men da den bliver refereret andet Steds, nævner jeg den blot her. Midt i Juli skulde Eleverne have Sommerferie i 14 Dage. Forinden havde vi et Jordbærgilde, hvor Bødegrisen blev slagtet og nydt i Form af Jordbær, saa mange som vi orkede at spise. Vore Lærerinder og

Skolekøkkenet.

nogle af Eleverne opførte nogle muntre Smaating, som vakte vild Jubel — jeg ved næsten ikke, hvad der virkede bedst, da Helvig, som et stort svært Mandfolk gennem Foryngelseskuren blev til en lille Dreng, der betænkelig lignede vores Knud, eller da Frk. Sloth fra at være en meget høj og omfangsrig Dame gennem en Afmagringskur svandt ind til blot en Streg i Luften. Denne Aften blev der ogsaa oplæst en Avis, knap saa omfangsrig som Vinterens; men med mange gode Sandheder.

Den 1. og 2. August var vi paa en to Dages Cykletur med Sommerpigerne til Svendborg og Taasinge. Fredag

Morgen startedes fra Skolen i det fineste Sommervejr og med højt Humør. Uden væsentlige Uheld naaede vi Svendborg. Ved Slæbækgaardvejen holdt en Vogn for at tage vor unødige Bagage; vi var nemlig indbudt til at overnatte hos Frk. Nielsens Forældre paa Slæbækgaard. — Saa sejlede vi over „det lille Bælt“ og ønskede blot, at Sejlturen skulde have været meget længere. Naa, men Cykleturen langs Sundet var nu heller ikke at foragte — en skønnere Plet af Danmarks Jord kan man vel næppe have for Øje. Da vi naaede Troense, skreg vore Maver paa Mad. Vi blokkerede en Mælkemand og lejrede os, i Mangel af andet, i en Lucernemark — altsaa kun lige ved Vejkanten. Men ak, da vi havde faaet alt pakket ud og var godt i Gang med Tyggeredskaberne, suste en flot Selvejrbil ud fra Valdemarslot, og da den standsede ud for os, raabte en barsk Stemme: „Se at komme ud af den Græsmark, lidt hurtigt.“ Vi havde den største Lyst til at svare, at vi ingen Græsmark kunde se; men da vi havde en Anelse om, at det var selveste Baronens, tav vi og pakkede lydigt sammen. — Saa fortsatte vi Turen gennem Slotsgaarden ud til Ambrosius Egen og videre gennem skyggefulde Skove langs Lunkebugtens Bredder til Vemmenæs, hvor vi badede og holdt Hvil i Middagsstunden. Saa startede vi igen med Vornæs Land som Maal, hvor vi skulde drikke Kaffe hos Bedsteforældrene til en af vore Vinterelever. Sorte Skyer trak op paa Himmelen og tog lidt af Glansen fra den smukke Cykletur over Taasinges skønneste Bakker. Da vi naaede Maalet og snart sad bænkedede ved Kaffebordene hos de hyggelige „Bedsteforældre“, begyndte Regnen at strømme ned, og det tordnede i det fjerne; men vi glædede os over at sidde inden Døre. Saa snart det lysnede i Vejret, tog vi Afsked med de gæstfrie Mennesker og kørte videre; men snart indhentede Regnen os igen og vi maatte staa i Læ i en Lade. Atter klarede det op, og vi besteg Bjerget med Brejninge Kirke paa Toppen. Udsigten fra Taarnet der glemmer vi aldrig. Vi startede igen

til Færgestedet ved Troense og satte Cyklerne fra os der, mens forskellige skulde handle i Kiosken, inden Færgen kom ind. Da paa een Gang blev det næsten mørkt omkring os, indtil et Par kraftige Lyn oplyste det hele, og i det samme bragede Tordenen over Hovedet paa os, mens Regnen strømmede — nej, strømmede er ikke det rette Ord, det plaskede og skyllede, saa Vandet fossede hen ad Gaden. De fleste af os stod under Tag, men ak, ude i det værste stod vore Cykler med Frakker og Madpakker, hvoraf nogle efterhaanden helt opløstes i den voldsomme Bløde. Færgen lagde til og meldte Afgang igen, vi maatte ud i Vejret, have fat i vore Cykler og om Bord. I de Par Minutter det varede, blev vi gennemblødte, og vore Frakker var gennemblødte, kun de, der havde Gummifrakker, klarede sig nogenlunde, jeg maatte vende Vragen ud af min, for paa Røtsiden var den tør. Saa stod vi stuvet sammen paa Færgen med flere andre Turister, mer eller mindre blege og forskræmte og frysende i det vaade Tøj. Nu stormede og haglede det samtidig med, at Regnen strømmede, og Lynene knitrede, saa Hav og Himmel for os stod i eet; de fleste af os tænkte maaske: „Hvis vi nu bliver herude?“ Men vi maatte jo holde Humøret oppe og sang, saa det skurrede mellem Tordenbragene. Vi sejlede over det muddergraa, skumpiskede Sund og maatte saa igen ud med vore Cykler. Vi vadede i Vand til Anklerne, da vi kom ud paa Gaden. Da der endnu ingen Udsigt var til Standsning i Vejret, stormede vi ind i et Skur, hvor der i Forvejen var næsten fuldt af halvvaade Mennesker. Her stod vi i en stiv Klokketime; Tænderne klaprede i Munden paa de, der var mest vaade og havde mindst Tøj paa.

Saa snart det kunde lade sig gøre, kørte Frk. Nielsen med disse halvdruknede Mennesker ad Slæbækgaard til. Senere standsede Regnen omtrent, og vi andre kørte samme Vej. Hvilket andet Sted end Slæbækgaard kunde have modtaget saa mange snavsede, gennemvaade Mennesker og i Løbet af en Time faaet dem vasket og i tørt Tøj; alle

uden Undtagelse. I alle mulige Dragter samledes vi omkring det festlig dækkede Aftenbord, hvor de herlige Bøffer og en ikke ringere Dessert tog den sidste Rest af Pigernes Angst, Kulde og Sult. Heldigvis var Pigernes Sovetæpper jo kommen i Hus om Formiddagen, saa det gik fint med at ligge i Hø, og næste Morgen kunde vi fortsætte Turen i tørt Tøj og veludhvilede. Efter at have sagt Slæbækgaards Beboere en hjertelig Tak (vi glemte for-

Frk. Sloth og Frk. Nielsen slikker Solskin.

resten at give dem det rungende Hurra, de havde fortjent) startede vi igen med Svendborg som Maal for at bese Biblioteket, Svendborg Avis og Zoologisk Museum. Kl. 1 skulde vi være ved Ollerup Gymnastikhøjskole, saa først efter at have besøgt den ude og inde kunde vi stille vor Sult med Mellemmader i Massevis paa en frodig Græsplet ved Ollerup Sø. Derefter gik Turen til V. Skærninge, hvor den elskværdige Slagter Madsen og Frue tog imod os med veldækkede Kaffeborde, der bugnede af lækkert Wienerbrød. Derfra kørte vi ud til Stranden, hvor vi ved Slag-

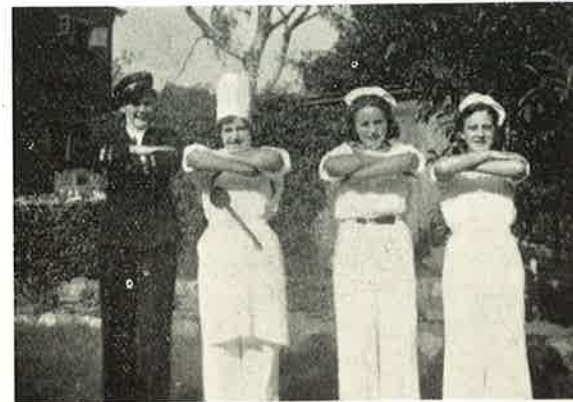
ter Madsens Sommerhus tog os et forfriskende Bad. Saa først begyndte Hjemturen i den dejligste stille Sommeraften, gennem det vidunderskønne Sydfyn, forbi Brændegaard Sø, gennem stille Skove og frodige Marker til Nørre Sø, og derfra ad de kendte Veje hjem til Skolen i Ringe, hvorfra de fleste tog videre til deres Hjem, da det var Lørdag Aften. Søndag hvilede vi!

Den 29. August havde vi vor sidste Cykletur med Sommerpigerne — den gik til Odense — i straalende Vejr, om end lidt køligt. Vi standsede først ved Dalum Papirfabrik, hvor vi blev vist rundt — oppe og nede. Det var interessant at se det store Maskineri og Træmassens forskellige Processer, før den blev til hvidt Papir. Desværre druknede vor Forevisers mange Forklaringer i Larmen fra Maskinerne.

Fra Fabrikken tog vi ind til „Middagshallen“, hvor den billige, men ret gode Middag ventede os. Her lod vi Cyklerne staa og travede saa til Fods gennem Byen til Glasværket. At se Glaspusterne var vel nok en Oplevelse. Her var Fart i Arbejdet og et beundringsværdigt Humør, trods Røg og Os og en brændende Hede. Saa vandrede vi til „Fyens Forum“ og saa „Kvindernes Udstilling“ i et Par Timer. Herfra gik vi tilbage til „Middagshallen“ efter Cyklerne, og saa gik Turen atter til Ringe.

Efter Sommerferien blev vort dejlige Sommervejr afløst af et nærmest koldt tempereret Klima, saa de ellers saa eftertragtede Svømmetimer blev til Skulketimer, hvor man helst gjorde sig usynlig, og uden Grund var det nu ikke, selvom vores energiske Svømmelærer paastod, at det kun var Energi, der manglede. I stærkt Tempo gled Dage nu mod Afslutningen, som skulde være den 13. September. Fredag d. 5. September holdt vi Grisegilde, hvor de sidste Bøder skulde omsættes i en fornøjelig Aften. Eleverne skulde den Aften have Lov til at danse, derfor blev der indbudt en Kavaller til hver Dame. Da Pigerne ikke selv kunde skaffe Herrer nok, indbød vi de af Vin-

terens Elever, der boede os nærmest, og de efterkom Indbydelsen, saa nær som et Par Stykker, og de var med til at gøre det til en fornøjelig og festlig Aften for Sommerpigerne. Der blev ogsaa den Aften opført forskellige muntre Smaating. Vore tre Husassistenter opførte „Husmoderens ti Minutter“. Nogle Elever sang „Tjenestepigernes Visé“. Senere optraadte andre Elever med baglæns Gymnastik og som Prikken over I'et dansede fem Piger tilsidst „Sømandsdansen“. Ved Kaffebordet læste Frk. Sloth Avi-

„Sømandsdansen“.

sen, og der blev sunget og holdt Taler. Efter nogle Timers Dans til Frk. Sloths udmærkede Musik, samledes man i Efterskolen til Dessert, og man sluttede Festen med gensidig Tak og en Aftensang.

Den 13. September mødte Forældrene for at hente deres Piger og bese Resultatet af deres Arbejde. Denne Gang var der Udstilling af henkogte og syltede Ting fra Køkkenskolen og en Del Bagværk, som Eleverne havde præsteret. Haandarbejdet tog sig godt ud i Efterskolen, og de vævede Ting havde jo Nyhedens Interesse. Pigerne Gymnastik og til sidst „Sømandsdansen“ vandt fortjent Bifald. Ved Kaffebordet holdt Hedemann en Afskedstale

til Eleverne og efter at Eleverne havde sunget nogle flerstemmige Sange og „Klokke ring Fred“, begyndte man at tage Afsked. Det var svært for Pigerne at skilles fra Kammeraterne, og de sidste tog først af Sted næste Morgen.

Der blev stille og trist i vort store Hus, da de sidste Elever var rejst. Men maaske var det godt med en lidt mere rolig Tilværelse, inden vi skulde tage imod det næste Vinterhold, som allerede i September tegnede til at blive større end det første.

Den 10. Oktober indbød vi Elevforningens Medlemmer fra Ringe og Omegn til en lille Elevfest paa Skolen. Trods Regnvejret var der mødt cirka 60 unge Mennesker. Vi læste „Søstrene paa Kinnekullen“. Derefter drak vi Kaffe, hvorunder Snakken gik livligt blandt de „gamle“ Kammerater, efter et Par Sange tog man fat paa Folkedansene og med en Aftensang sluttede den fornøjelige Aften Kl. 12.

Vi siger vort første Aars Elever Tak, fordi I kom og hjalp os i Gang med Efterskolen, Tak for jert trofaste Arbejde og gode Humør.

D a g m a r H e d e m a n n .

En Ridetur i Dyrehaven.

Kære Kammerater! Jeg synes, jeg vil fortælle jer om en dejlig Oplevelse, jeg havde i Sommer, jeg var ved et Tilfælde blevet inviteret til København, og Fruen, jeg besøgte, er en ivrig Rytterske og har selv den herligste Fuldblodshest. Dagen efter, jeg var kommet, fik jeg om Mor-

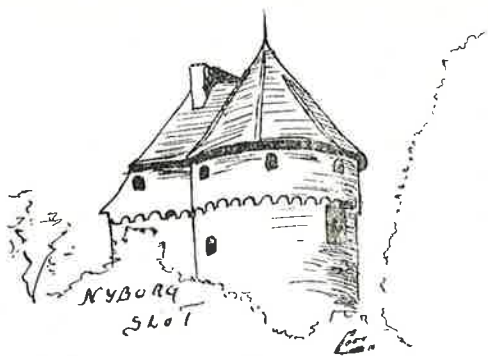
genen udleveret en Ridedragt, saa cyklede Fruen og jeg til Klampenborg, vi boede i Hellerup, ad den ny Strandvej, forbi Bellevue Badehotel, og lige før man naar Dyrehaven, ligger der en stor Rideskole. Vi sætter Cyklerne og henvender os til Staldmesteren, Fru X har ringet Dagen før og bestilt en Hest til mig, og jeg faar Besked om at gaa med over i Stalden til højre, Fru X har sin Hest sammen med de andre Privathest, som er i Stalden til venstre. Jeg gaar ind i Stalden, der er Plads til mellem 80 og 100 Heste, et Par af Hestene vrinsker og ser efter mig, jeg skal have en Hest der hedder „Valla“, en sort meget spinkel Hest, der snuser til mine Lommer, den skulde ellers først have haft Brød, naar vi kom hjem, men jeg overgi'r mig, og den faar et Stykke. Ude i Gaarden stiger vi til Hest, Fru X er parat, hendes Hest hedder „Hans“, den er kun 4 Aar og meget urolig. Vi rider ud af Porten, over Gaden, og er saa ved „Den røde Port“ og i Dyrehaven, vi skridter, Hestene gaar rask til, de nyder Turen, og hvem gør ikke det. Vi skridter forbi „Peter Lieps“ Hus, drejer saa af til højre ind paa en Ridesti, og sætter Hestene i Trav, Jorden er blød, saa Hestene travør ganske lydlost, kun Sadlerne knirker og Bidslerne rasler, Hestene pruster, de er ikke blevet „varme“ endnu, af og til springer et Raadyr op, men de er ellers ganske tamme, de er saa vant til at se Ryttere, vi er naaet til Ulvedalene, og her maa Hestene næsten klatre, snart op og ned, „Hans“ er mest nervøs, „Valla“ derimod er kendt med Turen og klarer sig fint, saa er vi ved Sletten, og den skal man, hvis man vil høre til en god Dyrehaverytterske, tage i Galop, vi samler Hestene, „Hans“ springer i Galop og „Valla“ følger efter, det er en herlig Fornemmelse.

Sletten er stor og vi er forpustede alle fire, da vi holder foran „Eremitagen“, Kongens smukke Jagtslot, det ligger der statelig, ganske alene, med Sletten foran sig og Skovene og Øresund bag sig, det er smukt. Fru X er en kendt Rytterske, og maa stadigvæk hilse paa de andre

Ryttere vi møder, saa vi rider til højre, for at have det for os selv, og kommer nu til nogle ældgamle Tjørne, der kryber hen ad Jorden, de er ejendommelige, her ligger Dyr paa henved et Hundrede Stykker, „Hans“ vrinsker og begynder at danse hen ad Stien, den er blevet bange for nogle hvide Flag, som Pionersoldaterne har sat op, de har den Dag Øvelse i Dyrehaven. Med Klap og lidt god Snak kommer vi forbi, „Valla“ er ikke nervøs, den har vist set dem før, saa vi maa forrest. Vi er nu paa Vej hjemad og har redet i 1½ Time, saa i rask Trav gaar nu det sidste Stykke. Da vi kommer hjem til Ridestalden, er hele Gaarden fuld af Ryttere, nogle er ved at stige til Hest, og andre er ved at give deres Hest det sidste Stykke Brød og sidste Klap. Der kommer en Staldkarl og tager min Hest, og jeg gaar med i Stalden og siger „Valla“ Tak for Turen.

Jeg fortæller ikke blot min Oplevelse fordi jeg selv er begejstret, men fordi jeg synes mange flere burde dyrke Ridesporten, de fleste af jer gamle Elever, ved jeg, er fra Landet, og for det meste i Nærheden af Heste, prøv at laane en Hest og tage en Tur ud i Skovene eller over Markerne. I, der har prøvet det, vil sikkert give mig Ret, det er saa uendelig skønt til Hest at se Naturen, saa derfor prøv selv.

M u s s e.

Lærer Agner Olesen.

I Juli Maaned skete den sørgelige Begivenhed, hvorved Lærer Olesen fra Fangel ved en Drukneulykke mistede Livet sammen med to andre nede paa Alssund.

Alle I, der var Elever paa Ringe Efterskole de 2 Vintre, Olesen var Lærer der, følte sikkert som jeg en dyb og smertelig Sorg, og at Livet ofte er saa meningsløst. Vi synes jo, at det er saa meningsløst, at denne unge dygtige Lærer skulde rives bort fra sin Gerning, som han lige havde faaet begyndt, og som han var saa glad for, fra sin unge Hustru, som han kun fik Lov at leve 4 korte, men lykkefyldte Maaneder sammen med, fra sit dejlige lille Hjem og sine mange Venner, for Olesens havde i den korte Tid, de fik Lov at virke i Fangel, ogsaa der faaet mange gode Venner. Og hvor kunde det være andet. Man kunde jo ikke andet end holde af Olesen. — I husker ham

med det lyse glade Smil, der undertiden kunde være lidt drenget, det frejdige Sind og det gode Humør, I husker, hvor der var festligt i Skolestuen i Olesens Timer, han kunde nok tage en god Vittighed og forståa en Spøg, men I husker jo ogsaa, hvor let og smertefrit han kunde skaffe Ro og Stilhed i Klassen, og derfor følte I jer trygge og glade under hans Ledelse.

Og saa var der Olesens store Hjælpsomhed, det var maaske mest mig, der fik Gavn af den, altid var han tit Rede med sin venlige Hjælp, naar der var Brug for den, hvad enten det gjaldt at aflaste en Time eller tø Vandrør eller hvad det nu kunde være. Med et glad og venligt Smil gik han løs paa Opgaven, men jeg ved, at I Elever heller aldrig gik forgæves til ham med jeres smaa og store Bekymringer, han havde altid Tid at høre paa jer og staa jer bi med Raad og Daad. Ja, Olesen var et sjældent uselvvisk Menneske, og saa var han en meget dygtig Lærer, der nu havde faaet saa godt fat i Fangel Friskole sammen med Karen Margrethe, alt tegnede saa godt for dem, Fremtiden saa saa lys og lykkelig ud for dem, men det gamle Ord, at naar „Glæden er i Stuen, er Sorgen i Forstuen“, gik ogsaa i Opfyldelse her.

En skøn Sommerdag var det hele forbi i Løbet af faa Minutter, vi forstaar ikke, hvorfor dette skulde ske, men vi maa jo tro, at i „Guds Husholdning gaar intet til Spilde“, og at der er en Mening ogsaa med dette.

Vi, fra Ringe Efterskole, Lærere og Elever, der fik den Lykke at arbejde sammen med Olesen, mindes ham med Tak for, hvad han gav paa saa mange Maader, og han vil altid for vor Erindring staa som et sjældent fint og nobelt Menneske, der altid sidst tænkte paa sig selv.

Ære være hans Minde!

Dorothea Birkelund.

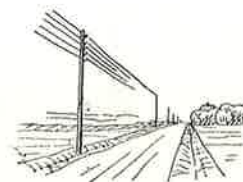
Da jeg i Sommer slet ikke kunde faa takket, som jeg gerne vilde, vil jeg gerne igennem Aarsskriftet have Lov

til at sige Tak for al den venlige Deltagelse ved min kære, elskede Mands Begravelse. Tak til Elever og Elevforeningen for de smukke Blomster, og Tak til Jer gamle Elever, der kom og fulgte min Mand til hans sidste Hvilested. Jeg vilde gerne, om jeg havde faaet hilst paa Jer, men jeg kunde ikke.

Modtag ogsaa min Tak for al Jeres Venlighed mod min kære Mand, baade gennem de mange Breve til Jul og Fødselsdag, og for Jeres glade Hilsen, naar vi mødte Jer ude omkring; det var altid min Mand en stor Glæde, naar han modtog Hilsener fra Jer.

Hilsen og Tak!

Karen Margrethe Olesen.

Selvros stinker, Venneros hinker, andres Ros klinger.

I gamle Dage blev Ordsproget brugt i daglig Tale, og man kan endnu høre ens Bedsteforældre bruge dem ganske naturligt, og det ikke blot ved en enkelt Lejlighed; men de har mange Ordsprog, saa der er altid et eller andet, som passer til Situationen. Nu er disse gamle Ordsprog ved at falde bort, og hvis de bliver brugt, er det ikke altid, man tænker rigtigt over deres Betydning. Ofte skal Ordsprogene ikke tages bogstaveligt; men tages som Billedsprog. Derfor er det en Kunst at bruge Ordsprog.

Der er et gammelt Ordsprog som siger: „Selvros stinker, Venneros hinker, andres Ros klinger.“

I dette, som i saa mange andre Ordsprog, er der gemt megen Sandhed. Selvros er noget, som man ofte hører, dog ikke med særlig stor Glæde. Det er ogsaa meget fristende at rose sig selv lidt, hvis man synes, at der ikke bliver lagt nok Mærke til een, og man gerne vil gøre sig lidt bemærket, eller ogsaa fordi man gerne vil tækkes dem, man er sammen med. Det kommer man dog sjældent godt fra. Hvis man fortæller op ad Vægge og ned ad Stolper om alt det gode og store, man har gjort, og alt det onde, man har gennemgaaet, vil Tilhørerne trække paa Smilebaandet i Stedet for at komme med det ventede Bifald. Nej, ved Selvros vindes ikke Venner!

Selv om man paa en meget snedig Maade forstaar at fremhæve alle sine gode Dyder, medens de mindre gode beskedent holdes i Baggrunden, vil det dog ikke vare længe før ens Venner og Bekendte begynder at trække sig tilbage. Man er ikke længere Midtpunktet i Vennernes Lag, og til sidst opdager man, at man staar ene tilbage med en underlig, flov Fornemmelse. Da gaar der maaske et Lys op for en; man forstaar, at det er en umulig Maade at vinde Venner paa.

Saa siger Ordsproget videre, at Venneros hinker.

Jeg synes, det er et ganske udmærket Billede paa forlorent Venskab. Jeg kommer uvilkaarligt til at tænke paa to Pigebørn, der kommer med hinanden under Armen, den ene med Næsen selvbevist i Sky og et triumferende Smil om Munden, den anden lænende sig fortroligt op ad hende, medens hun lader Munden løbe og skotter af og til op til Venindens Ansigt for at se, om nu ogsaa de rosende Ord har den ønskede Virkning, og da hun ser det tilfredse Smil om Venindens Mund, hykler hun videre. — Nogen Tid efter ser man igen disse to Pigebørn. Nu gaar de ikke fortroligt med hinanden under Armen; men der er et passende lille Mellemrum mellem dem. Den hovmodige Næse

er ikke saa himmelstræbende og i Stedet for det tilfredse, selvbevidste Smil er der en usikker Skiften fra Mistro til Foragt. Venindens løbske Mund standser af og til, hun har opdaget den Forandring, der er sket. Først er hun ærgerlig over, at Veninden ikke er glad for at høre al den Smiger, hun udøser; men paa den anden Side tænker hun: „Hvor har hun været dum, at hun kunde tro paa al den Ros, jeg har lirt af mig.“

Et saadant Venskab er af kort Varighed. Saa snart den ene Part har gennemskuet hele det Net af Ros og Smiger, den anden har hyllet hende i, blot for selv at kunne drage Fordel af at være Veninde med hende, vil hun foragte hende.

Al Ros er dog ikke daarlig. Der er heldigvis ogsaa god og ugenyttig Ros til. En Gang imellem er det godt at blive rost lidt, selvfølgelig med Maade; men det er en god Opmuntring, naar man hører nogen, man sætter Pris paa, udtale sig anerkendende f. Eks. om et Arbejde, man har udført med Flid. — Men Ros er intet værd, hvis man føler, at den ikke er ærligt ment. En fortjent Ros kan gøre en saa glad, at man tager fat med fornyet Kraft og Mod.

En venlig Hilsen og Ønsket om en god Jul og et godt Nytaar fra

Esther Nielsen.

En Hilsen fra Lærer Gaardmand.

Til mine tidligere Elever, „gamle“ Elever og andre Bekendte!

Idet jeg paa Forhaand vil undskylde disse Linier, da jeg ikke kan fremstille noget, hverken særligt lodigt eller særligt interessant, beder jeg evt. Læsere og Læserinder forud at være overbærende.

Det er meget svært at fremstille noget aandrigt, naar man, som jeg, har haft Arbejde fra 7 Morgen til 10 Aften og især paa en Søndag, men saadan er Livet her.

Naar jeg her oplyser jer om, at jeg er havnet paa et Hjem for svagtbegavede Børn fra daarlige eller opløste Hjem i København, vil I sikkert ryste medlidende paa jeres Hoveder og sige: Vi tænkte det nok! Men dette er altsaa en Kendsgerning.

Jeg vil her udnytte Lejligheden til at sende en Hilsen til mine tidligere Elever og andre, som jeg lærte at kende paa Efterskolen, og især en Hilsen til selve Skolens faste Personaleinventar, samt en Tak for sidste Vinter, hvis Udbytte ogsaa jeg fik min Del af.

Selvfølgelig tror I fra sidste Vinter, at det kun var jer, som lærte en hel Bunke bl. a. fra „Avisen“ — men skønt en Del deraf var sandt, var der dog megen ..... iblandt! Næ, mange — jeg kan vist sige alle disse — Timer gav ogsaa mig et Udbytte, maaske paa en anden Maade end jeres, men ikke derfor mindre værdifuldt. Jeg lærte nemlig, at der ogsaa efter den alm. Skoletid findes en Samling haabefulde og urolige Hoveder, som man maatte holde af, Drengene og Piger, hvis Humør og Friskhed og hvis Evne til at sluge alt, hvad der blev fortalt, i sig selv er en Tak til Læreren for hans Arbejde. Unge „Banditter“, som uden at være næsvise og frække, kan give Læreren igen paa en Spøg — og det kan en Lærer lide!

Alle Ting kan være mere eller mindre kedelige, men for mig er sure Ansigter mange Gange værre end sure Opstød, og aldrig, medens jeg var paa Skolen, havde jeg Lejlighed til at ønske mig disse Opstød. At jeg nu er optaget af noget andet, har andre Grunde, men jeg mindes ofte, hvor fornøjeligt det var at være i Skolestuen sammen med jer og vende Vranken ud paa et efter Omstændighederne normalt Menneske, at fortælle jer om Muskler, Nerver, Tyktarm og knap-saa-tyk-Tarm o. s. v., alt dette var mere indholdsrigt end at overbevise nogle

svagtbegavede Unger om, at 2×4 i al Almindelighed anses for at være 8 — de tror det, men kun efter større Overtalelse.

Dog har Arbejdet her ogsaa sine lyse Øjeblikke, men disse Stunder opnaas ikke ved en behagelig sidde i en Stol paa et Kateder — meget velegnet mod Anlæg for Fedme —, men det, helt og holdent at faa overladt 70 Børn til Opdragelse og Undervisning, at lære dem, at man ikke anser det for velopdragen at pille Næse ved Bordet, at Hænderne kan bruges til andet end til at støtte Hovedet i o. s. v. — det er alt sammen meget fornøjeligt. Jeg kommer her i en Kontakt med disse Poder, som den kun kan findes paa et Børnehjem. F. Eks. vilde jeg meget have mig frabedt at have en hel Efterskoleungdom hængende paa Ryggen eller i Armene og Benene, men noget saadant hører til Dagens Orden, hvis man er populær paa et Hjem, og deri ligger Forskellen paa en alm. Skole og et Skolehjem, og den er fornøjelig, naar man holder af Børn.

Efter at jeg var rejst fra Ringe, forsøgte jeg mig i 14 Dage som kvindelig Vikar i en Kommuneskole, og det, tror jeg, var min rette Hylde, hvis jeg da ikke havde været overbelæsset med sentimentale Anlæg; men da jeg, som I alle ved, bliver meget let rørt, var det virkelig et meget stort Kalorietab, naar jeg flere Gange hver Dag fik Taarer helt ned paa Halsen, naar en af de smaa i Underskolen kom og nejede eller bukkede meget dybt og elegant og gravalvorlig bad: „Frøken, maa jeg bede Dem om at gaa i Gaarden!“ — Jeg følte ingen stærkere Trang.

Ja, alt dette er en Lærers Lod i Skolen, men dertil hører for mit Vedkommende de hyggelige Timer paa Ringe Efterskole — blot er jeg dybt skuffet over ikke at høre fra en eneste af jer, hvad I laver eller ikke laver!!!

Men jeg maa nu slutte min lille Pjece, da jeg maa spare paa Københavns Kommunes Materialer og vil afrunde

Hjørnet med en Hilsen til alle, der læser dette Blad, og specielt til mine gamle Elever.

Behold altid jeres Mod og Friskhed paa Livet — ikke mindst i denne Tid, som følger — det Humør, som I viste Arbejdet i Skolen, ret Ryggen, vær ærlige og frimodige og lad jer aldrig nogen Sinde trykke ned af Mindreværds-komplekser; er der dog trods alt, noget som I ikke kan, saa sig: Vi kan! For vi vil!, og se saa at faa det vanskelige lært hurtigst muligt.

Min hjerteligste Hilsen til jer alle.

Lær er Gaardmand,
Børnehjemmet „Spanager“, pr. Ll. Skensved.

Min første Arbejdsdag.

Vækkeurets skrattende Lyd hev mig ud af Drømme-verdnen; jeg for ud af Sengen og hen til Bogskabet, hvorfra den irriterende Lyd kom, som jeg kun kendte alt for godt. Jeg staar og tænker mig lidt om for at orientere mig om, hvad Dag det er og hvad jeg skal til, jeg bliver enig med mig selv om, at det maa være Torsdag, og det maa saa være i Dag jeg skal begynde min Læretid.

Mange Tanker flyver gennem mit Hoved, alt imedens jeg faar Tøj paa. Hvad mon min Mester vil sige til mig, jeg ved jo nok, at han ikke vilde have mig i Lære første Gang. Far spurgte ham. Han har nok tænkt, en kvindelig Snedker, nej, aldrig vil jeg have saadan en, hvad kan hun dog lave? Saa det kan jo være, nu da han alligevel vil have mig, at han vil vise sig afvisende over for mig, og maaske faar jeg kun Lov til at rende Byærinder, slæbe Træ, grave Have og hvad der ellers kan falde for, men det er maaske opsaa en Lærlings Arbejde i Begyndelsen, hvem ved? Jeg har jo ikke prøvet det før, men lige meget

hvad jeg bliver sat til, saa vil jeg nu prøve paa, om jeg ikke kan gøre Mester tilpas, saa faar jeg vel Lov at høvle ogsaa. Og alt imens Tankerne flyver mig gennem Hovedet, gaar Tiden, og Klokkeren bliver 6,55; jeg maa af Sted, for det mindste, jeg kan, er da at være der præcis. Jeg gaar ned ad Vejen; der er ikke ret langt derned; Arbejdere kommer cyklende; de skal ogsaa paa Arbejde; men de kan sagtens, det er ikke første Gang.

Jeg stopper op ved en stor hvid Laage, men uha, hvor Stenene paa Havegangen knirker under mine Fødder, de kan jo høre mig langt væk, og jeg vil nu helst komme saa ubemærket som muligt. Omsider naar jeg ind i Værkstedet og hilser med et ikke altfor surt Godmorgen, syntes jeg da selv. Mester spørger om jeg tror, at jeg kan bestille noget, jo, det mener jeg da, saa faar jeg Lov at gaa og kikke mig om, mens Mester og den anden Lærling gaar ind og spiser.

Jeg faar Øje paa et Skilt, hvor der staar: „Vær forsigtig med Ild og Lys“, men saa ser jeg, at paa den Høvlebænk, Mester har sagt jeg skal have, ligger en Del Træ. Monstro jeg faar Lov at høvle med det samme, ja, det er jo ikke godt at vide om jeg har tænkt Fejl, gid jeg havde. Mester kommer imidlertid snart igen, og han forklarer mig om alt Værktøjet og siger, at nu skulde jeg begynde at lave et Værktøjsskab. „Hvordan i al Verden klarer du den“, fløj det gennem min Hjerne. Han viser mig, hvor jeg skal skære alt Træet over, og da jeg faar fat i Saven, siger Mester: „Jeg kan nok se, at det ikke er første Gang, du bruger en Sav“. Jeg maa smile indvendig, for det er det nemlig, men saa kan det da ikke være helt tosset, jeg bærer mig ad.

Jeg har høvlet ca. 1 Time, jeg er dødsens træt, jeg ser paa Uret, otte, saa er der 4 Timer til Middag. Hvad mon jeg bliver til inden Middag. Men der er jo ikke andet for, end at mase paa. Ustandselig kommer Mester hen og retter paa mig, det er ikke rigtigt, jeg holder Høvlen.

Utroligt saa haarde Knaster er, de er jo næsten ikke til at høvle i. Mester forklarer, at Fyrretræ, som jeg arbejder i, er meget blødt, men derimod Egetræ, som der bliver lavet mange Møbler af, er meget haardt. Mon han ikke tror, at det her er haardt, saa vil jeg nødig arbejde i Egetræ, men det slipper jeg vel ikke for, hvis jeg vil være Snedker, men jeg har da $\frac{1}{2}$ Aars Prøvetid, saa hvis Egetræ er meget haardt, vil jeg ikke være Snedker, det er jeg fast besluttet paa allerede i Dag. Men det kan jo ogsaa være, at Mester har overdrevet, maaske er Egetræslet ikke saa haardt. Jeg skæver en Gang imellem over til den anden Lærling for at se, hvad han laver; han høvler, saa Spaanerne flyver ham om Ørerne, men han ser ud, som om der over Hovedet ikke eksisterer andre end ham herinde, han tror vist han er Mestersvend, det kunde se ud som om han tænker: „Jeg kan vel nok, men du skal først til at lære det“.

Men selv om jeg ikke kan høvle endnu, skal jeg nok vise ham, at jeg dog alligevel er her, jeg bliver irriteret over at se hvor storsnudet, han ser ud. Alt imedens jeg høvler og svæder, og Maven knurrer af Sult, snegler Tiden sig af Sted, og det bliver endelig Middag. De andre gaar ind og spiser, jeg staar og kikker lidt. Naa, men jeg maa vel hellere se at komme hjem og faa noget Mad i den tomme Mave. Jeg synes Benene er saa mærkelig tunge, Armene saa slappe, mon de bliver det af at være Snedker, nu er det da først, at Stenene knaser, men nu gør det ikke noget, nu er det bare om at komme hjem og faa noget Mad, saa kan det være, at det hjælper paa de tunge Ben og de slappe Arme.

Far spørger, hvad jeg syntes om det, om jeg nok kan høvle, jo, det gaar meget godt, svarer jeg, jeg fortæller ikke noget om de tunge Ben og de slappe Arme, og at Mester har rettet paa mig hele Formiddagen, fordi jeg ikke holdt Høvlen rigtigt, jeg siger heller ikke noget om, at Knaster er forbistrede haarde, for hvis de er det, har

Far vel selv erfaret det. De skulde bestemt ikke tro, at jeg allerede var kørt fast den første Dag.

Der staar Torsk og Risengrød paa Spisesedlen, det plejer just ikke at være mine Livretter, men i Dag smager det mig ganske godt, det er dog mærkeligt, hvis det at være Snedker, kan faa mig til at lide det jeg førhen ikke har brudt mig særligt om. Middagsstunden gik næsten alt for hurtigt, det varer ikke længe, inden Klokken bliver 13 og jeg maa ned og slaas med mine Fjender, Knasterne. Men de er ligesom knap saa haarde som om Formiddagen, det gaar i det hele taget lidt lettere. Kl. 14 kommer Fru Jacobsen ud paa Værkstedet med en Bakke med Kaffe paa. Nej, nu har jeg aldrig kendt Mage, vil de sidde her og drikke Kaffe, mens jeg sveddryppende Stakkel skal staa og se paa. Det syntes jeg nu ellers godt, at de kan drikke inde ved dem selv, saa jeg ikke skal blive mere tørstig, end jeg er i Forvejen, men jeg lyser kendelig op, da Fru Jacobsen pludselig siger, at jeg skal vær' saa god at komme og faa en Kop Kaffe med. Det er det bedste jeg har hørt hele Dagen, tænker jeg, men Kaffen render næsten alt for hurtigt ned; inden jeg ser mig til, er der ikke mere i Koppen, gid Koppen var dobbelt saa stor, jeg føler, at jeg kan drikke meget mere, men det vil vist lyde graadigt at bede om mere Kaffe den første Dag, men inden jeg ser mig til, har Fru Jacobsen skænket noget mere Kaffe til mig, som om hun havde læst mine Tanker, jeg sluger det med Begærighed.

Eftermiddagen gaar imidlertid uden at der sker noget særligt, jeg høvler hele Tiden, men pludselig kommer jeg til at se i min højre Haand, minsandten om jeg ikke har faaet to Vabler, jeg har nok hørt, at det faar man den første Dag, men da jeg ikke havde faaet nogen om Formiddagen, troede jeg da ikke, jeg fik nogle; de maa skjules, ingen skal se dem.

Det bliver Fyraften, den første Dag er til Ende, det er godt, nu frygter jeg ikke den næste, nu ved jeg, hvor-

dan det er, nu skal jeg bare blive ved $\frac{1}{2}$ Aar, saa er der ingen, der siger jeg skal mere.

Der er gaaet 5 Maaneder, og jeg er klar over, at jeg vil gerne blive $4\frac{1}{2}$ Aar, jeg har prøvet at arbejde i baade Mahogni- og Egetræ og har erfaret, at det er ikke haardere, end det nok kan lade sig gøre at høvle i det. Men nu er det bare, om Mester vil have mig, det er jeg meget spændt paa, jeg passer meget paa den sidste Maaned, og gør det ekstra godt og passer paa ikke at lave for mange Bommerter. Da der saa er gaaet $\frac{1}{2}$ Aar, spørger Mester mig over Hovedet ikke om jeg vil fortsætte eller siger, om han vil beholde mig, men han regner maaske med, at det er en Selvfølge, at jeg bliver, naar jeg ikke siger noget.

Nu er der gaaet 2 Aar og jeg staar stadigvæk ved Høvlbænken og muntre mig med Knasterne, og det vil jeg blive ved med, da jeg syntes det er et vældig morsomt og interessant Arbejde.

En S n e d k e r l æ r l i n g.

Kan I tælle til en Milliard?

Man stiller sig ikke saadan uden videre hen og siger til sig selv: „Nu vil jeg tælle til en Milliard!“ Det er nemlig temmelig drøjt. Jeg citerer følgende fra „Hjemmet“:

„At man skulde kunne tælle til 1 Milliard lyder maaske nok svært, men dog ikke umuligt, hvilket det faktisk er, naar man tæller rigtigt, altsaa udtaler hele Tallet hver Gang, f. Eks. Et Hundrede tre og tyve, to Tusind fire Hundrede frem og tres o. s. v. Paa den Maade kan „Tungeakrobater“ naa at tælle til 200! paa 1 Minut; men jo højere man kommer op, des længere Tid tager hvert Tal, og man naar næppe det første Tusind paa mindre end et

Kvarter og 4000 paa en Time. Men det tager 20 Timer at naa 40.000 og 8.000 Timer før man naar 4 Millioner o. s. v. Matematikere har udregnet, at det teoretisk — praktisk er det umuligt — vil tage et Menneske ca. 610 Aar at tælle til 1 Milliard!“

C. H. H.

Søndagsturen til Lundeborg den 6. Juli 1941.

Da vi ikke i Aar fik arrangeret en Sommerferietur, blev det af Bestyrelsen vedtaget at prøve, om det muligvis kunde lade sig gøre at arrangere en „lokal“ Cykletur en Søndag — og allerede samme Dag, det var ved Elevmødet, bekendtgjorde vi Tid og Sted vi skulde starte fra. Vi gjorde det ud fra den Formening, at kom der ikke andre, kunde vi da i det mindste faa en lille hyggelig „Bestyrelsesudflugt“ ud af det.

Men der havde Bestyrelsen skam forregnet sig, thi da man skulde starte Turen Søndag den 6. Juli, var der mødt ca. 60 Deltagere, saa det var en ordentlig Flok, der under Hedemanns Førerskab cyklede ud ad Nyborgvej. Vi tog først til Langdyssen ved Ellested, derfra forbi Ørbæklunde og til Glorup, hvor vi saa den store Park med alle dens Kuriositeter. Derefter fandt vi en Købmand, der trods Søndagen gerne vilde sælge os baade Øl, Sodavand, Chokolade og — Cigarer! Udrustet med disse rare Sager, som vi supplerede med vore solide Madpakker, slog vi os ned til en hyggelig „Frokost i Grøttekanten“. Da denne var vel overstaet, kørte vi til den gamle Borg „Rygaard“, hvis Riddersal bl. a. paa Væggene kunde udvise en mægtig „Autografsamling“ der ogsaa havde faaet „Bidrag“ fra mange tidligere Elever paa Ringe Efterskole. Vi kunde dog med Tilfredshed konstatere, at denne Mani havde aftaget med Aarene. De enkelte skrivelystne vi havde med den Dag, holdt sig pænt til en dertil fremlagt Bog. Vi kørte saa videre til Hesselagerstenen, forbi Hesselagergaard til Lundeborg, hvor man hurtigt kom paa Hove-

get i de svale Bølger. Efter Badet drak vi Kaffe og saa fik vi stillet et Par Haandboldhold op, og det kan nok være, at der var Rift om Bolden paa den lille Bane. Efter at have sat de sidste Klemmer til Livs drog vi atter hjemad mod Ringe. Først saa vi lige lidt paa „Broholm“ og „Mullerup“ inden vi over Kværndrup kørte hjem. Det var en herlig Tur, og da først de forskellige „Aargange“ var rystede lidt sammen, herskede der en munter kammeratlig Stemning paa hele Turen. Vi havde et lille Uheld, idet en af Sommerpigerne væltede og fik en Del Skrammer, men efter en kort Hvil var hun kvik igen. Vi havde ogsaa et Par Punkteringer, men de var ikke værre end at „Bagtroppen“, der tog sig af den Slags, nemt klarede dem.

Vi var i hvert Tilfælde enige om, at det var en god Idé med den Slags Ture, saa vi faar nok flere fra den samme Skuffe.

Poul Fischer.

Elevmødet den 8. Juni 1941

formede sig i det i det væsentlige som tidligere Elevmøder. Der blev talt af Overlærer Henrik Hansen, Odense, og af Lærer Hedemann. Efter Kaffeordet holdt man Generalforsamling, hvor saavel Beretning som Regnskab godkendtes. I Stedet for Johanne Jensen og Kristian Birkelund, der ønskede at fratræde, valgtes til Bestyrelsen Lærerinde Frk. Nielsen og Poul Fischer, sidstnævnte som Formand. Derefter opførte Sommereleverne „Valbygaasen“, der høstede kraftigt Bifald. Dagen sluttedes med et Par Timers Dans.

Glædelig Jul og et godt Nytaar
ønskes alle gamle Elever.

Dorothea Birkelund og Børn.

REGNSKAB FOR 1940—41

INDTÆGT

Juni 9. Elevmøde	203.00
December 16. Hævet i Banken	100.00
— 17. — — —	52.50
— 29. Julefesten	203.50
Juni 13. Renter af Bankkonto	6.20
December Medlemsbidrag	715.00
Juni 13. Renter af Bankkonto	4.60
	Ialt Kr. 1284.80

UDGIFT

Juni 9. Elevmøde	
Musik	25.00
Oplæsning	25.00
Kager	37.80
Kaffe, Sukker m. m.	51.22
December 16. Renter af Bankkonto	6.20
Juni 13. Renter af Bankkonto	4.60
Indsat i Banken	63.98
December 16. Købt Frimærker	100.00
— 17. — — —	52.50
— 29. Julefesten	
Musik	30.00
Lys, Flag	14.68
Kaffe, Kringle o. s. v.	58.30
December 30. Aarsskrift Trykning m. m.	586.00
Januar 18. Elevunderstøttelse	150.00
— Indsat i Banken	78.00
Kassebeholdning	1.52
	Ialt Kr. 1284.80

FORMUE

7. Juni 1941. Indestaaende i Ringe Bank	302.23
Kassebeholdning	1.52
	Ialt Kr. 303.75

MINDESTENSFONDEN

Indest. i Vends m. fl. Herreders Landbosparekasse	Kr. 146.55
---	------------

Ovenstaaende Regnskab er Dags Dato gennemgaaet og fundet at være i Overensstemmelse med Bilagene. Bankbøger foreviste. — Ringe, den 8. Juni 1941.

K. HEDEMANN.

UFFE BEK.

Julefesten

afholdes i Aar Søndag den 28. December Kl. 19,30.
Husk selv at medbringe Sukker til Kaffen. Prisen pr.
Deltager bliver Kr. 1,50, alt iberegnet.

Nye Medlemmer

Vinterholdet 1940—41

- Aagaard, Helge, Hundslev Nymark, Ladby.
— Svend, Sødinge, Ringe.
Andersen, Sv. Holger, Lunde, Stenstrup.
— Niels Egon, Ryslinge.
— Kjeld, Rudme.
Christensen, Mogens, Espe.
Carlsen, Willy, Herringe, Espe.
Clausen, Ellen, Allested.
Dalskov, Ejvind, Ryslinge, Ringe.
Hansen, Carl Herluf, Ørbæk.
— Hans Arne, Stensgaard, Ladby.
Henriksen, Eline Agergaard, Gestelevlunde Ringe.
Husman, Rasmus, Vornæs Landet, Svendborg.
Iversen, Ruth Runekilde, Hannesborg, Ullerslev.
Jakobsen, Ebba, Voldstrup, Rudme.
Jensen, Knud, Kølstrup.
— Karl Kristian, Trunderup, Kværndrup.
Johannesson, Lilly Leth, Sandager, Fjellerup.
Juhl, Tage, Herrested.
Larsen, Else Marie, Boltinggaard Skov, Ringe.
— Ejvind, Andkjærgaard, Ladby.
Lauritsen, Laurits, Søgaard, Ringe.
Møller, Maria, Rynkeby, Ringe.
Nielsen, Emmy, Jyllandsgyden, Pederstrup.
— Ellen, Brangstrup, Ringe.
— Ebba, V. Aaby.

- Nørregaard, Astrid, Vantinge.
Olsen, Ida, Bregentved, Ringe.
— Inger, Sandager, Kværndrup.
Petersen, Karen, Sndr. Højrup, Pederstrup.
Rasmussen, Frede Riis, Ryslinge, Fjellerup.
— Eline, Refsvindinge.
Sivertsen, Aage, Bjernemark, Svendborg.
Skou, Jens Peter, Floes, Uggehuse.

Sommerholdet 1941

- Andersen, Helvig, Frørup.
Bøggild, Marie, Søddinge, Ringe.
Christensen, Lilly, Turøgade 11, Odense.
Clausen, Grethe, Sandager Kohave, Kværndrup.
Hansen, Marie, Sovtrup pr. Tinglev.
Jacobsen, Molly, Herringe pr. Rudme.
Jensen, Rigmor, „Lindegaard“, Gadsbølle, Bred.
Jørgensen, Ellen Margrethe,
Aunslev gl. Brugsforening, Hjulby.
Karlshøj, Johanne, „Mariehøj“,
Frøslev, Store-Heddinge.
— Aase, „Karlshøj“, Gevnø, Store-Heddinge.
Kirkeløkke, Marie, Havndrup, Pederstrup.
— Karen, Havndrup, Pederstrup.
Kristiansen, Aase, Trunderup, Kværndrup.
Madsen, Grethe, Stenbjerg Mølle, Kværndrup.
— Lise, Vesterskerninge.
— Inge Merrild, Schacksgade 44 III, Odense.
Nielsen, Oda Inger, Egeskov, Kværndrup.
Rasmussen, Eva, Frørup.
— Tove Elisabeth, Tarup Mark, Pederstrup.

Elevmødet 1942

afholdes paa Skolen Søndag den 7. Juni.
Naar I ved det allerede nu, kan I vel
nok faa Dagen reserveret til Elevmødet.

Sukker medbringes.